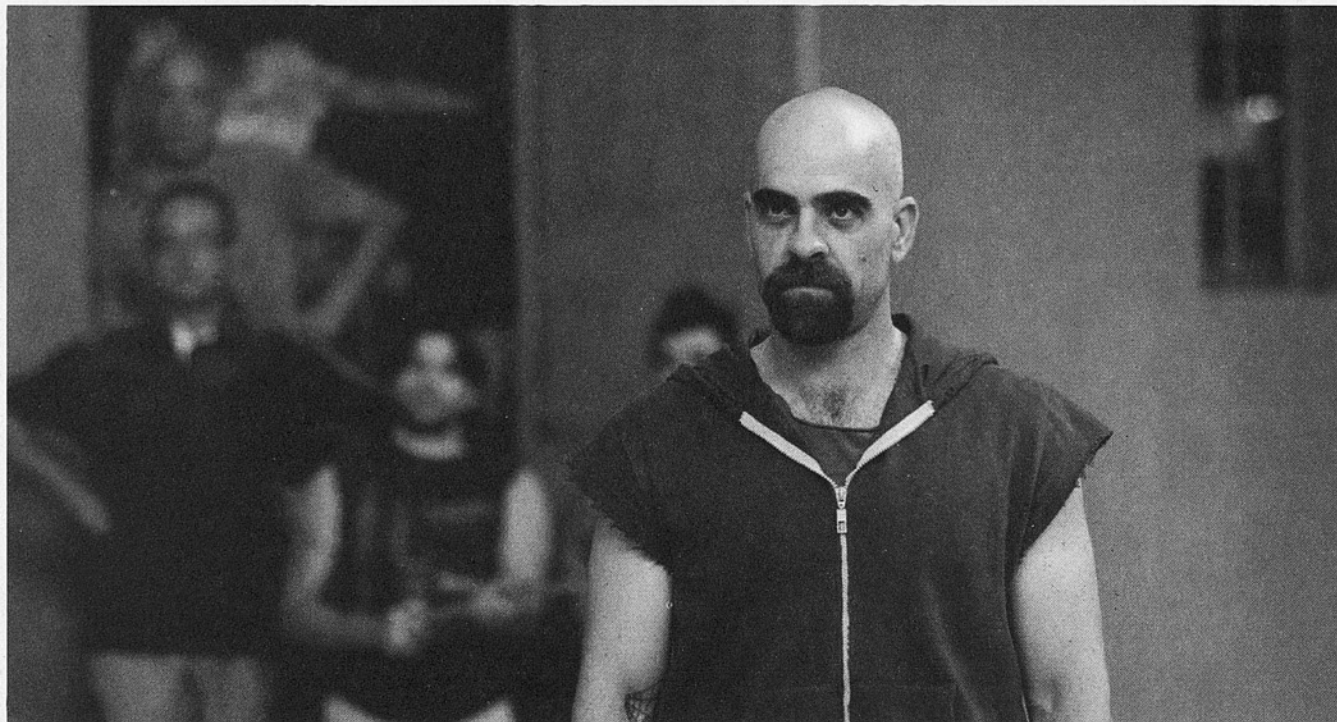

L'escenari de llauna A la presó per Nadal

Francesc M. Rotger

Al cinema existeix tot un gènere d'històries que s'ambienten a presons. I en canvi, al teatre no és gaire freqüent trobar-se amb arguments i personatges d'aquest tipus. Per alguna estranya casualitat, dos dels nostres realitzadors més brillants, al cinema i al teatre (Daniel Monzón i Biel Jordà), estrenaven pràcticament de manera simultània, fa un parell de setmanes, les seves noves produccions a la cartellera de Palma, amb títols molt semblants (*Celda 211* i *Cel·la 8*) i amb personatges o escenaris relativament propers. Encara que en dues línies completament diferents. Entre d'altres diferències: els personatges de la pel·lícula de Monzón són assassins molt perillosos, els personatges de la producció de Tic Teatre són (almenys molts d'ells) pobres desgraciats. Uns són a una presó d'alt risc, els altres a unes dependències de la policia local (de fet, una particularitat de *Cel·la 8* és que està escrita per dos policies municipals de Palma, Toni Oliver i Biel Lladó). Això sí, totes dues obres tenen intèrprets molt bons.

Hi ha qualche producció escènica més de presoners, fins i tot de molta fama, com *666*, tal vegada la peça de més èxit de la companyia Yllana (amb vincles mallorquins), una extraordinària successió d'esquetxos còmics protagonitzada per un grup de condemnats a mort. Recentment l'han tornada a posar en escena al teatre Alfíl de Madrid, mentre que aquí ens han enviat un espectacle magnífic, sense referència cinematogràfica, però sí musical: *Pagagnini* (per cert, que un dels èxits recents a la Villa i Corte ha estat una altra versió

escènica d'una pel·lícula, en aquest cas *Ser o no ser*, d'Ernest Lubitsch; és simpàtica, però no tan bona com l'original, i realment, era poc probable que ho fos). Clar que també hi ha presoners molt més transcendentals, com el Segismundo de *La vida es sueño* calderoniana, que ha estrenat la companyia mallorquina Morgana, dins la seva línia habitual de teatre literari. D'altra banda, la febre de traslladar pel·lícules a l'escenari (al revés de com es feia abans) sembla que no minva: aquest Nadal ens ha de visitar a l'Auditori Gabino Diego amb *Los 39 escalones*, divertiment de Patrick Barlow a partir del llargmetratge de Hitchcock. De Barlow mateix acabam de veure la seva divertida paròdia del naixement de Crist a la peça *El Messias*, al Teatre del Mar.

En fi, que ja som a les festes de Nadal, i al Teatre Principal de Palma ens presentaran *Els accidents del petit príncep*, peça d'Albert Tola i Miquel Àngel Raió (recent guanyador del premi Teatre Principal de textos dramàtics) que s'inspira, més que en *El petit príncep*, en el seu autor, Antoine de Saint-Exupéry. Mireu per on, qui va fer el paper de la serp a l'adaptació cinematogràfica d'*El petit príncep* (Stanley Donen, 1974) fou Bob Fosse, el realitzador (ja desaparegut) de *Cabaret*, *Lenny* o *All that jazz*. Fosse fou també un dels intèrprets de *Kiss me Kate* (George Sidney, 1953), pel·lícula inspirada en *La petita fera domada*. Perquè també tenim Shakespeare aquest mes al Principal, el *Hamlet* d'Oriol Broggi. I quan Julio Manrique digui: "Ser o no ser...", no vos aixequieu! ■